

„Dobře, našla jsem asi pět nabídek, u kterých bych mohla aspoň teoreticky uvažovat, že bychom si s jejich autory mohli porozumět.“

„Výborně. Napiš jim a dohodni nějaká setkání. Uvidíme, jak se celá záležitost vyvine.“

Tím bylo řečeno všechno. Prokop se ve svých dalších úvahách zase vrátil k hudbě. Pochopila jsem, že jsem dostala prostor, abych posunula náš plán blíž k cíli.

— — —

Na celé odpoledne mě pohltila práce, až večer jsem se konečně dostala ke splnění úkolu. Všech pět kandidátů jsem oslovila nicneříkající zprávou, že bychom se mohli nezávazně potkat a zjistit vzájemné sympatie. Popravdě, ty dvě obecné věty jsem zkopírovala a zaslala všem. I tak jsem cítila závan něčeho zakázaného, bez ohledu na fakt, že hlavním iniciátorem akce byl můj manžel. Hotovo. Otevřela jsem složku, do níž jsem uložila fotografie „našich potenciálních přátel“, a dívala se do pěti pohledných tváří. Co vede mladé sympatické muže k tomu, aby hledali štěstí na seznamce, navíc v rubrice netradičních nabídek? Nedostatek příležitostí v reálném životě? Dostihla je touha po bizarním erotickém dobrodružství? Potřeba utajení před okolím? Ani jeden nemohl pociťovat nezájem ze strany žen, všichni napsali zajímavé zprávy bez gramatických chyb, všichni o sobě prozradili, že vystudovali některou vysokou školu. Nejmladšímu bylo šestatřicet, nejstaršímu osmačtyřicet. Neznala jsem jejich pravá

jména, profese, záliby, bydliště, jen shodně uvedli jako místo pro případnou schůzku Prahu. Dobrá. Mají ji mít. Dívala jsem se jim do očí a pokoušela se odhadnout, který z nich nás osloví nejvíc, který bude vtipný, kdo bude umět poutavě vyprávět... Vyrušil mě zvonek u domovních dveří. Co to je za blbost? Většinou k nám nikdo nechodí bez ohlášení, určitě ne v neděli navečer. Hodila jsem na sebe svetr a spěchala ven. Zvonek se za tu dobu ozval ještě třikrát. Hoří snad?

Klíč trochu vzdoroval, nechtělo se mu do zámku. Konečně jsem otevřela. Za vraty stál chlapík. Moment překvapení a příšeří způsobily, že jsem hned nevěděla, kam dotyčného zařadit. Byl mi povědomý, ale vůbec jsem netušila, odkud ho znám.

„Dobrý večer, paní Zuzano, měla byste na mě chvíli čas?“

Jakmile promluvil, byla jsem doma. Hrubeš! Blbec Hrubeš z jarního kurzu tvůrčího psaní. Systematicky mě vytácel od prvního dne, těsně před koncem posledního setkání už byly naše vzájemné antipatie evidentní. Nejdřív mě napadlo, že ho bez milosti odmítnu a přirazím mu vrátka před nosem, ale v očích, pokud se v šeru dalo rozpoznat, měl takovou úzkost a v hlase naléhavost, že jsem ho nedokázala vyhodit.

„Pojďte dál,“ řekla jsem trochu ze slušnosti, ale hlavně ze zvědavosti. Co po mně může chtít? Říjnový večer byl studený, otřásla jsem se. Už zase mě začínal štvát. Ještě kvůli němu nastydnou! „A pospěšte si, je mi chladno.“

Hrubeš se stáhl do sebe a zatvářil se, jako bych mu vytála facku.